

Sygn. akt III KZ 58/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie z wniosku skazanego J. D.

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 września 2012 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 24 maja 2012., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

J. D. został skazany przez Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2011 r., zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 sierpnia 2011 r. Skazany złożył wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie, jednakże wobec tego, że wbrew wymogowi art. 545 § 2 k.p.k. wniosek nie został sporządzony i podpisany przez podmiot fachowy, został wezwany do usunięcia tego braku w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Po otrzymaniu wezwania J.D. zwrócił się o wyznaczenie mu adwokata z urzędu w celu sporządzenia wniosku, a po otrzymaniu stosowanego wezwania złożył dokument wskazujący na jego trudną sytuacją materialną. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego wyznaczył wskazanego imiennie adwokata do ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, przy czym uwzględnił prośbę skazanego, by był to adwokat, który reprezentował go w postępowaniu rozpoznawczym. Wyznaczony adwokat złożył pismo (opinię), w którym –

motywując swoje stanowisko – stwierdził brak podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie J. D. Skazany został powiadomiony o treści tego pisma i ponownie wezwany do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, który sam złożył, przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Zarazem poinformowano wnioskodawcę, że art. 84 § 3 k.p.k. daje obrońcy prawo do samodzielnego, bez wpływu sądu, zajęcia stanowiska co do istnienia podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania oraz że negatywne w tym względzie stanowisko obrońcy nie daje podstaw do ubiegania się o wyznaczenie innego obrońcy z urzędu, zaś kolejne pisma w tym przedmiocie zostaną dołączone do akt sprawy bez dalszego biegu. Mimo to, J. D. nie zgadzając się z opinią obrońcy, wystąpił o wyznaczenie mu innego adwokata z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Wniosek o wyznaczenie innego adwokata z urzędu nie został uwzględniony, natomiast zarządzeniem z dnia 24 maja 2012 r., Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez J.D., wobec nieuzupełnienia w terminie wspomnianego braku formalnego wniosku.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany. Nie wskazał, z jakim przepisem prawa zarządzenie nie jest zgodne, jak też nie twierdził, że wyznaczony adwokat wadliwie wykonał zleczone mu czynności, natomiast podniósł, że „prosił o adwokata z urzędu”, a sąd odmówił wyznaczenia obrońcy. Skazany uważa, że w takim wypadku sąd powinien dać mu uprawnienie do samodzielnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że błędne jest przekonanie skazanego jakoby sąd, nawet Sąd Najwyższy, mógł przyznać mu uprawnienie do podjęcia określonej czynności. Uprawnienia te przysługują skazanemu wyłącznie na mocy przepisu ustawy, ten zaś (art. 545 § 2 k.p.k.) stanowczo wskazuje, że „wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego”. W takim razie słusznie za dotknięty brakiem formalnym został uznany wniosek sporządzony przez skazanego, a skoro skazany, wezwany do usunięcia braku i odpowiednio pouczony

nie uczynił tego w określonym terminie, prawidłową decyzją była odmowa przyjęcia wniosku, chociaż w miejsce art. 429 § 1 k.p.k. słusze byłoby powołanie art. 530 § 2 k.p.k., jako że wniosek o wznowienie postępowania jest dopuszczalny, a skazany jest uprawniony do jego złożenia (art. 542 § 1 k.p.k.), tyle, że powinien baczyć na wymóg określony w art. 545 § 2 k.p.k. Wymaga podkreślenia, że zupełnie bezzasadnie autor zażalenia twierdzi, że Sąd odmówił mu wyznaczenia obrońcy z urzędu. Jak to wcześniej odnotowano, skazanemu wyznaczono obrońcę, przez co zagwarantowano mu skorzystanie z prawa do obrony i nie przeczy temu fakt, że obrońca nie znalazł podstaw do złożenia oczekiwanego przez skazanego wniosku. Odmowa wyznaczenia następnego obrońcy nie była niezgodna z prawem, bowiem skazany nie może żądać, by Sąd, każdorazowo obciążając Skarb Państwa kosztami wynagrodzenia adwokata, wyznaczał mu kolejno obrońców, aż znajdzie się taki, który podzieli jego przekonanie o istnieniu podstaw do wznowienia postępowania.

Złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem skazany może to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku wybranemu przez siebie adwokatowi, o ile znajdzie takiego, który uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.